Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1. Maj 1897. 46de Aargang.

Tale af Ældste Francis M. Lyman,

holdt i Provo den 16. Januar 1897.

Det er mig en stor Glæde, Brødre og Søstre, at samles med Eder i denne Konference og at høre Præsidenterne Partridge og Johns Rapporter. Disse give os et Indblik i Folkets Stilling, og jeg haaber, at Herrens Aand yderemere vil oplyse vort Sind, for at vi kunne meddele passende Instrukser, og for at vor Tro paa Herrens Værk kan blive bestyrket. Jeg formoder, at Hensigten med vor Organisation og Præstedømmets Myndighed er at bestyrke Folkets Tro, at bevirke en levende Tro; thi en levende Tro frembringer gode Gjerninger, bevirker Fremadskriden og Frelse, hvilket en død Tro ikke gjør. Vi burde bestandigt være virksomme og beskjæftigede med det Gode. Jeg tror, at vor Lykkes Hemmelighed i individuel Henseende lige saa vel som i Samfundshenseende beror paa vor individuelle Flid, Hengivenhed og Oprigtighed, og at Kirken gjør Fremgang i Forhold til Folkets Virksomhed. Jeg vil læse følgende fra Pagtens Bog Side 219 (dansk Udg. Side 96):

„Det er ikke tjenligt, at jeg skal give Befaling til Alt; thi den, der er tvungen til alle Ting, er en lad og ikke en snild Tjener, hvorfor han ingen Belønning faar. Sandelig siger jeg, Menneskene burde være ivrigt beskjæftigede med en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Vilje og bevirke megen Retfærdighed; thi Kraften er i dem til at handle efter eget Tykke, og saafremt Menneskene gjøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Belønning; men den, der ikke gjør Noget, før det bliver ham befalet, hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og udfører den i Ladhed, han skal fordømmes".

Herved forstaar jeg, mine Brødre og Søstre, at naar vi blive Medlemmer af Kristi Kirke, er det nødvendigt for os at være bestandigt beskjæftigede med den gode Sag og at virke for Retfærdigheden; vi ere under denne Forpligtelse. Vi ere blevne formanede; Herren har skjænket os Troen, og Troens Livskraft bedømmes efter vor Hengivenhed

for Guds Værk, efter den Brug, vi gjøre af vor Handlefrihed og af den Kraft, som Gud har skjænket os til at virke for det Gode. Vi kunne sætte os selv i en saadan Stilling, at Herren vil forøge vor Tro, meddele os sin Helligaand og udruste os med Velsignelser, der langt overgaa deres Velsignelser, som ikke have sluttet Pagt med Herren. Dersom vi holde Regnskab med os selv, ville vi finde, at vi modtage Tro, Kundskab, Visdom og Aabenbaring fra Gud i Forhold til den Brug, vi gjøre af den iboende Kraft, hvormed han har begavet alle Mennesker. Kristi Evangelium er Frihedens fuldkomne Lov; Herren udøver ingen Tvang over Menneskenes Sjæle.

Der er maaske 300 Mennesker tilstede i dette Tabernakel — man underretter mig om, at her er 500 tilstede. Jeg haaber, at dette er Tilfældet; thi jeg ønsker, at Mange skulle høre, hvad jeg har at sige; jeg besøger Eder kun sjældent, og jo flere der er tilstede, jo bedre. Vi ønske, at Mange skulle høre os; thi naar vi besøge Eder og arbejde iblandt Eder, er det formedelst vor Kaldelse som Herrens Tjenere. Vi tjene vor Mester, og vi komme ikke her efter vort eget Begjær. Vi have ikke kaldet eller beskikket os selv; men vor himmelske Fader har kaldet og bemyndiget os til sin Tjeneste. Vi bekymre os for, at de Hellige kunne samles under Herrens inspirerede Tjeneres Røst, thi det er en stor Velsignelse. Hvilken stor Velsignelse var det ikke for de Brødre, som kunde sidde under Profeten Josephs og Apostlenes Røst i deres Dage og høre dem tale i denne Kirkes tidligere Tid! Hvilken stor Velsignelse var det ikke for Folket at lytte til Præsident Youngs Undervisning i den lange Tid, han præsiderede over Kirken, ligeledes til Præsident Taylors i hans Dage og til Præsident Woodruffs og Apostlenes i vore Dage! Det er et stort Privilegium, et Privilegium, Folket ikke vil have saa ofte i Fremtiden som i den forbigangne Tid paa Grund af deres udstrakte Bosættelse og Talrighed. Zions Staver ere talrige, ikke mindre end 37, inddelte i 500 Wards med deres Biskopper, og Kirken udgjør en vigtig Organisation — den vigtigste Organisation paa Jorden. Jeg siger derfor, at jo flere der er tilstede, jo bedre, og jeg takker Gud for, at her er 500 tilstede; det er et godt Tegn. Det opmuntrede mig, da jeg i Morges saa Folket strømme ind i dette Forsamlingshus, men der er endnu mange tomme Pladser.

Vi have modtaget Herrens Gaver og Velsignelser og hans Aands Lys og Inspiration. Kirken har gjennemgaaet en 66-aarig Trænering, og kun faa af dens Medlemmer have været i Kirken hele den Tid; der er maaske nogle Faa, som have været det, men mange flere, som have været det næsten hele Tiden. Kirkens Medlemmer ere temmelig godt grundfæstede, og det er deres Erfaring og Disciplinering, der udgjør Kirkens Fasthed og bevirker dens Fremgang. Jeg mener ikke, at Herren ikke var i Stand til at understøtte Kirken, medens den kun havde faa Medlemmer; men jeg mener, at Medlemmerne i de tidligere Tider havde ikke saa megen Erfaring eller vare saa vel prøvede. Kirkens Lærdom og Diciplin er vel forstaaet af Medlemmerne, og vi have gjennemgaaet mange Stadier af Prøver og Erfaringer; thi der er snævre Steder, lige som der undertiden er snævre Pas paa en Vej, og det er et Spørgsmaal, hvem der kan trænge sig igjennem, hvem der kan udstaa Besværlighederne, Prøverne og Angrebet af Fjenden, som stedse er paa Vagt. Den

Ondes Magt er stedse rustet mod os og mod vor himmelske Fader; den har fra Begyndelsen modarbejdet ham og hans Hensigter, og den vil vedblive dermed indtil Enden, indtil Satans Magt bliver fuldendt paa Jorden. Vi kunne selv bedømme, hvad Styrke, Udholdenhed og Modstandsevne vi besidde. Vi kunne lære, hvorfor vi ikke besidde mere af disse Egenskaber, hvorfor vi ikke ere bedre grundfæstede i Evangeliet, end vi ere. Skjønt Styrken, vi besidde, kommer fra Herren, afgjør vi selv dens Fylde; thi Herren meddeler os i Forhold til vor Dømmekraft og vore Bestræbelser for at udføre hans Vilje; Kraften, forenet med vor Handlefrihed, bor i os til at udøve gode Handlinger, og det forventes, at vi stadigt ere beskjæftigede dermed. Jeg har lagt Mærke til, hvor villigt vor himmelske Fader tildeler os Tro og Kraft, hvor hurtigt hans Velsignelser følge, naar vi efter vor bedste Evne berede os derfor. Ethvert Medlem i denne Kirke er i Stand til at berede sig for at modtage de Velsignelser, som Herren ønsker at meddele ham. Vi kunne gjøre dette; thi vi ere Guds Børn. Vi arvede Liv, Aand, Tro, Visdom og Forstand fra vor Fader. Som Fornuftvæsener ere vi, skjønt dødelige, faldne Mennesker, begavede med Forstand, Kraft og Intelligens, hvilket Alt kommer fra vor himmelske Fader. Han har skjænket os disse Gaver, vi ere berettigede til dem, vi arve dem; thi vi ere hans Sønner og Døtre. Vi skulle arve den Magt, ja Alt, som han besidder. Vi ere hans Billede, lig ham, hans Børn, født, som han blev født, prøvede, som han blev prøvet, gjennemgaa lignende Erfaringer som dem, vore Forfædre gjennemgik, og som vore forudgangne Brødre og Søstre gjennemgik i Menneskeslægtens første Generationer. Vor Arveret er den samme; vi have Kraft til at tjene Gud, til at holde hans Befalinger og til at forkaste dem. Ingen Tvang udøves over det menneskelige Sind; vi havde vor fri Vilje, da Evangeliet blev fremsat for os; vi kunne annamme eller forkaste efter eget Behag. Enhver udøver sin fri Vilje og handler efter sin egen Dømmekraft. Vi have modtaget Troen, overgivet os selv til at tjene Gud, forpligtet os til at tjene ham og holde hans Befalinger, og det er overladt til os selv, om vi ville vedblive at tjene ham eller ikke. Eftersom vi af vort eget frie Valg paatog os disse Forpligtelser og bleve Medlemmer af Kirken, staar det frit for os at forlade den, naarsomhelst vi ønske. Vi have denne Frihed, Evangeliet forhindrer os ikke deri og vil heller aldrig gjøre det. Denne Handlefrihed vil vedblive lige saa vel som den Kraft, der bor i vort Væsen, og den vil tiltage med vor Kundskab og Erfaring.

Det er godt, Brødre og Søstre — det er ikke alene behageligt for Herren, men ogsaa nødvendigt for os at være forvissede om, at vi gjøre Fremgang, at vi arbejde for at frelse Menneskenes Sjæle, først og fremmest vor egen Sjæl; et Menneske maa først frelse sin egen Sjæl. Dersom vi undersøge de store Mænds Historier, som berettes i Bibelen og Mormons Bog, ville vi finde, at de, som nidkjært have virket for at frelse Menneskene, først have annammet Frelse for deres egen Sjæl. Min første Omsorg er min egen Sjæl. Den første Sjæl, som Jesus skulde frelse, var hans egen Sjæl; for at opnaa dette maatte han med den Energi, der besjælede ham, arbejde nidkjært, ydmygt og standhaftigt i flere Aar. Han drog først Omsorg for sin egen Sjæl, og det burde alle Guds Børn

gjøre. Han er vor ældre Broder og næst efter Faderen. Da han havde sikret sin egen Frelse, blev han i Stand til at frelse Andre, Saliggjørelsens Fyrste. Han var værdig til at blive en Frelser for Frelsere, en Herre over Herren blandt Menneskenes Børn; thi han var yderst standhaftig, lydig og hengiven; han var Sagtmodighedens, Retskaffenhedens og Underdanighedens Mønster. Han underkastede sig Faderens Vilje fuldstændigt; han tvivlede ikke paa den. Dersom der nogensinde var Tilfælde i hans Liv og Levnet, hvor han i sin Sjæl tvivlede paa Faderens Foranstaltning, lige som Tvivl betager den menneskelige Sjæl, blev den fuldstændig fjernet, og han har passeret Tvivlens Grænse. Naar et Menneske har naaet det Maal, er det uden for Tvivlens Omraade. Jesus, vor ældre Broder, naaede dette Maal formedelst sin personlige Kraft, Hengivenhed, Trofasthed, Oprigtighed og fuldstændige Underdanighed mod Faderen. Grunden til, at han blev ophøjet over Alle, er, at han overgik Alle i Fortjenester; han har udrettet mere end Alle; han var først og fremmest, den Største, Helten, Høvedsmanden. Ingen Adskillelse finder Sted mellem ham og Faderen; en saadan er ikke mulig; dette har han tilfulde bevist. Men læg Mærke til, at først frelste han sig selv og erhvervede Samfund med Faderen og en Plads hos ham; derefter var han beredt til at hjælpe Andre.

Jeg vil læse Noget hos Alma; han giver faderlige Instrukser og Opmuntringer til sin Søn Heleman. Jeg ønsker dog at afvige Lidt fra dette Emne for at sige Noget om et Indtryk, jeg modtog, medens Broder John talte om ældre Personers Tilstedeværelse i Børnenes Møder. Hvor gavnligt er det ikke for Børnene at samles med de Ældre, med deres Fædre og Mødre, som have mere Erfaring? Dersom det er gavnligt for Børnene, at deres Forældre møde med dem, for at de kunne drage Nytte af deres Erfaring og Kundskab, er det da ikke lige saa nyttigt for de Unge i Zion at samles med de Ældre i deres Møder, for at de der kunne høre deres Raad og høste Gavn af deres Efaring? Til Tider undergaa vi prøvende Omstændigheder, Omstændigheder, der gjennemgaaende prøve Folket paa alle Kanter. Det er nødvendigt, at Prøvelser og Forargelser skulle komme; men Ve dem, ved hvem de komme. Naar Kirken har gjennemgaaet saadanne Erfaringer og Prøver, ville Størstedelen af Medlemmerne høste Gavn af dem. Men der er altid i Kirken et stort Antal, som ikke have naaet den Alder eller Kundskab, hvorved de kunne drage Nytte af saadan Erfaring. De vokse op, og den ene Slægt følger efter den anden, som ere ubekjendte med de forudgaaende Prøver, og Prøverne komme igjen. Dette er nødvendigt. De Prøvelser, som denne Kirke har gjennemgaaet, vare nødvendige for Folket. (Fortsættes).

Og Eva, Adams Hustru, hørte alle disse Ting og glædede sig, sigende: Dersom det ikke var for vor Overtrædelse, vilde vi aldrig have faaet Sæd og vilde aldrig have kjendt Godt og Ondt eller smagt Glæden over vor Gjenløsning og evigt Liv, hvilken Gud giver alle Lydige. (Den kostelige Perle).

Menneskets Lejligheder efter Døden.

Blandt de mange vildfarende Lærdomme, som læres i Verden, er den, at Omvendelse paa Dødslejet eller at bekjende Tro paa Jesus de sidste Øjeblikke, et Menneske lever, vil bringe Frelse i Guds Rige for den, som gjør saadan Bekjendelse, selv om han ikke har efterkommet Evangeliets Fordringer, medens derimod et oprigtigt Menneske, som ikke aflægger en saadan Bekjendelse eller erklærer sin Tro paa Frelseren, vil blive nedstyrtet i Helvede.

O Rimelighed! Dit Navn er ikke „den moderne Kristendom", som virker uden Apostle, Profeter og de aandelige Gaver, der karaktiserede Guds Børn i forrige Dage; derfor bliver Du tumlet af ethvert Lærdomsvejr, og i Stedet for at annamme Kristi Evangelium lærer og følger Du Menneskebud, og kun fra den Kilde kan Du forvente Din Belønning.

Vi høre ofte Nutidens lærde Teologer sige til Folket: „Kom til Jesus i Dag, i Morgen er det maaske for sent; Din Aand er maaske gaaet hinsides før den Tid, og dersom Du ikke har bekjendt Jesus, da bliver Du evig fordømt". De stakkels vildfarende Sjæle give derpaa Præsten deres Haand, og dersom de ønske at blive døbte, blive de imodekommede ved, at der stænkes nogle Draaber Vand paa deres Hoved. Dette har ikke megen Lighed med en Fødsel (Joh. 3, 5.), en Begravelse eller en Opstandelse. (Rom. 6, 5.)

De romerske og colossensiske Hellige bleve „begravne med Kristus ved Daaben", og naar Noget er begravet, da er det fuldstændigt ude af Syne. Dette afgjør derfor alle Argumenter; thi dersom vi ved Daaben ønske at blive begravne med Kristus, da maa vi fuldstændigt omgives af Vandet.

Efter denne Afvigelse fra Emnet: Frelse for de Døde, vil jeg henvise til Jesu Ord til Nicodemus, en Farisæer og Øverste blandt Jøderne: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige".

Det antages almindeligt, at Intet er umuligt for Gud; men dette synes at være en Fejltagelse, thi Paulus siger for Eksempel, at Gud kan ikke lyve. Dersom Gud ikke kan lyve, hvorledes kan da et Menneske indkomme i Guds Rige uden at blive „født af Vand og Aand?" Alligevel lære Nogle, at Daaben er unødvendig; thi, sige de, En blev frelst uden Daab, og naar En kan blive det, hvorfor kunne ikke Andre blive det? Og denne Ene, hvorpaa de almindelig bygge deres vildledende og forfængelige Paastand, er den paa Korset angergivne Røver, hvem Jesus lovede, at han samme Dag, som de bleve korsfæstede, skulde være med ham i Paradis. (Luc. 23, 39.—43.)

Dette Paradis, siger den uinspirerede Lærer, er Himlen. Det er derfor en Pligt at rette paa denne vildfarende Ide, som er en af Aarsagerne til saa megen Skepticisme i Verden i vore Dage.

Dersom det kan bevises, at Røveren gik til Himlen paa andre Betingelser end de, som Jesus forklarede for Nicodemus, nemlig „født af Vand og Aand", og det ikke er sandsynligt, at han nogensinde blev det, da kunne vi ogsaa bevise, at Jesu Ord ikke ere paalidelige. Erindrer, han lovede ikke Røveren, at han skulde være med ham i Himlen, men i „Paradis". Lader os

se, hvor Jesus og Røveren gik hen den Dag, de bleve korsfæstede; thi det var den Dag, de skulde mødes i Paradiset. Trediedagen efter, at Jesus havde givet Røveren ovennævnte Løfte, opstod han af Graven og blev mødt af Marie Magdalene, som, da hun forstod, at det var Jesus, vilde omfavne ham og udbrød: Mester! men han svarede: „Rør ikke ved mig; thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader". Disse ere hans egne Ord til denne værdige Kvinde, og ifølge dem havde han ikke siden sin Død været i Himlen, eller hvor hans Fader var, hvilket er Himlen.

Jeg formoder, Alle ville indrømme, at Peter, den ypperste Apostel, er en god Borgen for, hvor Jesu Aand opholdt sig de tre Dage, den var adskilt fra Legemet. Han siger, at Kristus „led for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, for at han kunde føre os frem til Gud", og det var Aarsagen til, at hans Aand indgik i Fængselet. Peter underretter os ligeledes om, hvem Jesus prædikede for, nemlig de Gjenstridiges Aander fra Noahs Dage, for „at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden". (1. Pet. 3, 18.—20., 4, 6.)

Her have vi altsaa den sidste Beretning om „Røveren paa Korset"; han var da i de fra Noahs Dage gjenstridige Aanders Fængsel og hørte Jesus prædike for dem. Noah, en Guds Profet, forkyndte dem Guds Naadens Budskab, men de annammede det ikke og omkom som Følge deraf i Floden, og deres Aander bleve i to Tusinde Aar indesluttede i Fængsel, indtil Jesus af Nazareth besøgte dem og aabnede Fængselets Døre for dem i Overensstemmelse med Esaias Profeti. (Es. 61, 1.)

Læs Jesu Ord i Joh. 5, 25. og sammenlign dem med Peters Ord (Pet. 3, 18.—20.), man vil da straks se Opfyldelsen af mange Profetier angaaende Evangeliet i Aandernes Verden.

I Malachias 4, 5. 6. læse vi, at før Herrens store og forfærdelige Dag vil han sende Profeten Elias, „og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene", at Jorden ikke skal blive slaaet med Band. Det Spørgsmaal vil naturligen fremkomme: Hvorledes skal dette blive opfyldt? Der siges, at Johannes den Døber, da han kom som Jesu Forløber, kom med Elias' Aand og Embede. Dersom dette var Tilfældet, da slog hans Mission fejl; thi Fædrenes Hjerter bleve ikke vendte til Børnene eller Børnenes til Fædrenes. Fædrenes Saliggjørelse sker ved, at Børnene udføre stedfortrædende Arbejde for dem, og naar de antage dette, har det samme Virkning, som om de selv havde udført det, medens de levede i Kjødet. Mange hensove uden Kundskab om Evangeliet; Andre forsømme Lejligheden til at annamme det. Ordinanser kunne ogsaa udføres for dem, som have hørt Evangeliet, men forsømt Lejligheden til at annamme det; ikke desmindre maa denne Klasse, lige som de Gjenstridiges Aander i Noahs Dage, indgaa i Fængselet, indtil de have betalt den sidste Skjærv for deres Ulydighed.

Stedfortrædende Arbejde er altid bleven udført. I gamle Israels Dage ofrede Præsterne for Folket, og Jesus forsonede for den oprindelige Synd, hvilket kun kunde udføres ved hans uindskrænkede Forsoning. De Hellige i Corinth forstod og udførte Daab for de Døde. Dette fremgaar klart af Cor. 15, 29: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?" Dette Skriftsprog har foraarsaget Teologer og Bibel-

forstere meget Hovedbrud. De have forgjæves søgt at bortforklare dette saa tydeligt fremsatte Princip.

I Aaret 1836 aabenbarede Profeten Elias sig for Joseph Smith og underrettede ham om, at den af Malachias omtalte Tid var kommen, da Forløsningsarbejdet for de Døde skulde udføres som en af Forberedelserne for Kristi andet Komme, og de Hellige udføre dette Arbejde med saadan Iver, at det er et levende Vidnesbyrd for hele Verden om Kraften af Elias' Embede og Mission. „Haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker", sagde Paulus; men vidende, at der fremdeles var Lejlighed til Forfremmelse paa den anden Side Graven, glædede han sig i Forfølgelserne.

„Ingen ved det, som er i Gud, uden ved Guds Aand, og de, som stole paa menneskelig Visdom, fare vild".

(Deseret News.) B. W. Dixon.

Søndagsforlystelser.

Tendensen til at ringeagte Søndagen som en Dag til Andagt og religiøse Pligter bliver stedse mere iøjnefaldende ved de tiltagende Koncerter, Lege, Udflugter, Aftenbal o. s. v. paa den Dag, særlig i de større Byer. De bedre og mere eftertænksomme Klasser anstrænge sig paa Steder for at modarbejde denne for Samfundet fordærvelige Drift — en Overtrædelse af baade Guds og Menneskets Love. I Cleveland, Ohio, har Folket sidste Vinter utaalmodigt betragtet dette Sørgespil og flere Gange ansøgt Borgmesteren om at forhindre det, men forgjæves. En mere virksom Aktivitet er nu besluttet; Forretningsmænd, Metodisterne, Presbyterianerne, Baptisterne og Kongregestionallisterne have udnævnt Komiteer til at overveje Sagen og adoptere en Plan til fælles Virksomhed for at modarbejde det tiltagende Onde. Der siges, at hæderlige Folk i Nærheden af disse Søndagsforlystelser næsten uden Undtagelse fordre dem afskaffede eller i det Mindste fjernede fra deres Nabolag. De give ikke alene Stedet, men ogsaa Nabolaget et daarligt Rygte blandt hæderlige Folk, men de fostre ogsaa Umoralitet og sprede Laster.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, hvad disse Søndagsforlystelser, hvad enten de bestaa af Danse, Koncerter eller Selskabslege, lede til, eller om deres Indflydelse paa Folkets Moralitet. Trods Alt, hvad der i en abstrakt Forstand kan siges om deres Uskyldighed, er det dog en unægtelig Kjendsgjerning, at de tiltrække et Element, som ikke sætter høj Pris paa Moralitet, og frembringe en Atmosfære, hvori den ikke trives. Eftersom Lige søger Lige, fremgaar det af sig selv, at naar en fornuftig, religiøs Højtideligholdelse ikke tiltrækker dem, som søge saadanne Steder, maa de drages af en anden Magt — en Magt uden for Religionen. Den religionsløse Tendens af saadanne Forlystelser samler beslægtede Væsener — Folk, som leve et religionsløst Liv, ikke for at forædle, men for at nedværdige dem og Andre, som af dens fintplettede Net lade sig drage ind — bort fra Dagens, høje, ædle, religiøse Pligter.

Folkets Tendens til at foragte Gud og vende sig bort fra ham er et af Tidens største Tegn paa den ulykkelige Tilstand, der forestaar Nationerne. Ethvert Folk, som har forladt Herren,

har faaet en ulykkelig Ende. Det er beklageligt, at Fortidens Erfaring i denne Retning bliver ringeagtet af Folket i vore Dage, og at de drives bort fra det altstyrende Væsen; men dette er ikke desmindre en Kjendsgjerning, og Tilsidesættelse af den syvende Dags religiøse Pligter, Andagt og Gudsdyrkelse er et Bevis derfor.

(Deseret News.)

Den 1. Maj 1897.

Om Nydelsen af den hellige Nadvere.

En Abonnent har indsendt og udbedt sig Svar paa følgende Spørgsmaal: Ved et nylig afholdt Møde var en fremmed Gejstlig tilstede, som blev anmodet om at tage Sæde paa Forhøjningen, hvilket han gjorde, og mod Slutningen af Mødet talte han paa en behagelig Maade til Forsamlingen. Da Nadveren blev uddelt, tilbød Læreren ham den, og han deltog. Burde Læreren have tilladt ham at deltage?

Har en Ældste eller et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige Ret til at deltage i andre Troessamfunds Sakramente (Nadvere), naar de besøge deres Møder? Vilde det være passende for dem, eller vilde det blive til deres Fordømmelse, eftersom Andres Gudsdyrkelse ikke er antagelig for Herren, men snarere et Blændværk?

Som Svar paa Ovenstaaende ville vi først sige, at Læreren har ingen Kontrol over Sakramentet, og han burde hverken tillade eller afholde Nogen fra at deltage. Nadverens Uddeling hører ikke til hans Embede; det tilkommer en højere Embedsmand. Retten til at forbyde Nogen at deltage i den hellige Nadvere tilhører den, som bestyrer Sakramentets Uddeling, og en Lærer eller Andre, som beskikkes til at udføre underordnede Pligter, ere under hans Bestyrelse.

Hvad Retten til at deltage i Sakramentet angaar, maa det erindres, at det er „Menigheden", der samles for at ihukomme Jesu Lidelse og Død (Pagtens Bog 2,22.), og det er kun befalet Medlemmer, som ere værdige og staa i et godt Forhold til Kirken, at deltage i Sakramentet. Børn, som have naaet en ansvarlig Alder, men som ikke ere døbte, ere ikke berettigede til at nyde Nadveren, selv om deres Forældre ere Medlemmer af Kirken. Nogle, som ikke ere Medlemmer af Kirken, og Nogle, som ere uværdige Medlemmer, deltage i Sakramentet, skjønt det er offentlig forbudt, men naar de gjøre det, er det paa deres eget Ansvar; og dersom Nogen ringeagter den offentlige Advarsel, vil den, som bestyrer Nadverens Uddeling, ikke ved Magt paa nogen Maade forhindre det.

„I skulle ikke med Vidende tillade Nogen at deltage i mit Kjød og Blod uværdigen; thi hvo, som æder og drikker mit Kjød og Blod uværdigen, æder og drikker Fordømmelse for sin Sjæl; derfor, dersom I vide, at et Menneske er uværdigt til at æde og drikke af mit Kjød og Blod, skulle I forbyde det. Alligevel skulle I ikke kaste ham ud fra Eder, men I skulle tjene ham og i mit Navn bede for ham til Faderen, og om saa er, at han omvender sig og bliver døbt i

mit Navn, skulle I modtage ham og meddele ham af mit Kjød og Blod; men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit Folk, paa det han ikke skal fordærve mit Folk; thi se, jeg kjender mine Faar, og de ere talte. Ikke desmindre skulle I ikke kaste ham ud af Eders Synagoger eller fra Eders Gudsdyrkelsessteder; thi Saadanne skulle I vedblive at betjene; thi I vide ikke, om de maaske ville vende om og angre deres Synder og komme til mig med fuld Hjertes Attraa, og jeg skal helbrede dem, og I skulle være et Middel til at bringe dem til Frelse". (Mormons Bog, 3. Nephi, 18, 28.—32.)

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om det Upassende for Medlemmer i Kristi Kirke at deltage i andre Troessamfunds Sakramente, da samstemme vi tilfulde af den allerede anførte Grund med Forespørgeren. Hvorledes vilde et Medlem, som ved Daab er indlemmet i denne Kirke, blive betragtet, dersom det derefter modtog et andet Samfunds Daab? Eller, dersom en Mand, som er ordineret til Præstedømmet i denne Kirke, senere modtog en Ordination i et andet Troessamfund? Principet er ens i begge Tilfælde.

Med Hensyn til, hvorvidt andre Samfunds Gudstjenester ere antagelige for Gud, ville vi blot sige, at dersom deres Medlemmer ikke kjende eller have Lejlighed til at lære noget bedre, ere de ikke ansvarlige for, hvad de ikke formaa. Den, som dyrker den sande Gud efter sin bedste Evne, er antagelig som en Tilbeder, og han vil ikke blive fordømt for de Mangler, som han ikke kan raade Bod paa, skjønt hans Tilbedelse maaske ikke gavner ham; men naar et Medlem i Kristi Kirke deltager i urigtig Gudsdyrkelse, bringer han sig selv under Fordømmelse, fordi han kjender bedre. Det er i Almindelighed ufornuftigt og vanskeligt at kritisere Andres Gudsdyrkelse; thi dertil fordres Evne til at bedømme Tilbederens Kundskab og Oprigtighed; det er en bedre Maade at vise dem den rette Vej ved Lærdom og Eksempel, dette vil tiltrække de Oprigtige, og de ville forene sig med det højere Maal. Dersom Kirkens Medlemmer følge andre Gudsdyrkelsesregler end de, som findes i Kirken, er der Grund til at undersøge deres religiøse og ufornuftige Forhold; det er urimeligt for en Person at gjøre Krav paa at være Medlem af en Kirke og rette sig efter de Regler og Skikke, som findes i en anden; men disse Ting burde behandles med alvorlige og gode Hensigter, uden bitre Argumenter eller debatterende Tilbøjelighed, for at bringe Individet til at afstaa fra sin ufornuftige og selvmodsigende Fremgangsmaade.

(Deseret News.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer ankom som følger:

Den 9. April: Frederick Peterson fra Murray, Utah.

Den 17. April: George M. Smoot og Martin Williamson fra Lake View, Utah.

Den 26. April: Andrew Johnson, Andrew Anderson og Rangvald Carlsen fra Union, Anton Anderson fra Oasis og Olaus Johnsen fra South Cottonwood, Utah.

Beskikkelse.

Ældsterne Frederick Peterson og Andrew Anderson beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældsterne George M. Smoot, Martin Williamson, Olaus Johnsen og Rangvald Carlsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Andrew Johnson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Ældste Anton Anderson beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Malmø.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, A. B. Irvine, Præsident over Skaane Konference; Ældsterne P. G. Hanson, Norman Lee, J. D. Hagman, C. W. Anderson, Isaac Carlson, Thomas Halvorsen, Andrew A. Peterson, Peter Erickson, A. E. Anderberg, Joseph Larsen, J. J. Jensen, samt Anton P. Peterson, Enoch Jørgensen og Peter Mogensen fra Kjøbenhavn, Peter Christensen og Jens Beck fra Aalborg og H. M. Pearson fra Gøteborg.

Lørdagen den 3. April Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125: »Vi hålla Konferens«, Bøn af Ældste P. G. Hanson, derefter Salmen Nr. 4: »Kom Zions frälsta Skara«.

Paa Forslag af Præsident Irvine blev Ældste Johan O. Malmstrøm enstemmigt antaget som Konferencens Skriver.

Præsident Irvine bød de Tilstedeværende velkomne, hvorefter

Ældsterne Isaac Carlson, Peter Erickson, Joseph Larsen, Andrew Peterson og J. J. Jensen afgave Rapport over deres respektive Arbejdsmarker, af hvilke det fremgik, at Tilstanden i de forskjellige Grene er temmelig god. De bare ligeledes Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og opmuntrede de Hellige til at forblive trofaste og de Oprigtige til at undersøge Evangeliet og erkyndige sig om dets Samstemning med Bibelen, samt nedbade Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 145: »Tänk ej, när till Zion I dragen« og Taksigelse af Ældste Anton P. Peterson.

Søndagen den 4. April Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 82: »Vår Gud! vi dig åkalla«, Bøn af Ældste Isaac Carlson og Salmen Nr. 146: »Jag har suckat og sörjt mången gång«.

Ældsterne P. G. Hanson og Norman Lee afgave Rapporter over deres Arbejde i Malmø, udtrykte deres Glæde ved at være forenede med dette Folk, bare Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og nedbade Guds Velsignelse over de Oprigtige.

Præsident Irvine gav først en kort Beretning om Malmø Gren og oplæste dernæst følgende Rapport:

Skåne Konference har 5 Grene med 12 Missionærer fra Zion, 8 Ældster, 6 Præster, 16 Lærere, 3 Diakoner og

204 Medlemmer, Totalsum 237. Siden forrige Konferencemøde ere 17 Personer døbte og 9 Børn velsignede. Missionærerne have besøgt 3,861 Familier, haft 1,456 evangeliske Samtaler, afholdt 245 Møder, uddelt 2,096 Skrifter og solgt 66 Bøger. 85 abonnere paa »Nordstjärnan«. Konferencen har 1 Søndagsskole.

Til Afveksling sang Ældste Lee og Søster Alma Løfstrøm en Sang: »Den himmelska lofsång«.

Ældsterne Anton P. Peterson, Enoch Jørgensen og Peter Mogensen fra Kjøbenhavn talte om Evangeliets første Principer og bare Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Profet; de formanede de Hellige til at være ydmyge for Herren, lydige mod hans Præstedømme og trofaste i den Pagt, som de havde sluttet med ham.

Ældste C. W. Anderson bevidnede det Værks Guddommelighed, hvormed Missionærerne ere beskjæftigede, og nedbad Guds Velsignelse over Alle, som søge efter Sandheden.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 134: »O säg, hvad är sanning« og Taksigelse af Ældste Peter Christensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7: »Låt Zion i sin prakt stå fram«, Bøn af Ældste A. E. Anderberg og Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«.

Den hellige Nadvere blev dernæst administreret af Ældsterne P. G. Hanson og J. D. Hagman.

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

P. G. Hanson som Præsident for Skåne Konference og Forstander for Malmø Gren.

Præsident Hanson foreslog dernæst følgende:

Norman Lee som Medhjælper i Malmø Gren.

Peter Erickson som Forstander for Lunds Gren med C. W. Anderson som Medhjælper.

Isaac Carlson som Forstander for Helsingborgs Gren med Andrew Peterson som Medhjælper.

Anders E. Anderberg som Forstander for Christiansstads Gren med J. J. Jensen og J. D. Hagman som Medhjælpere.

Thomas Halversen som Forstander for Karlskrona Gren med Joseph Larsen som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste Jens Beck bevidnede Evangeliets Sandhed og nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 118: »O min Fader, du som tronar« afsungen.

Præsident Lund talte om de forskjellige religiøse Partiers modstridende Lærdomme og sammenlignede dem med Evangeliets Principer; han formanede de Hellige til at opholde Herrens Tjenere i deres Tro og Bønner og til at opfylde deres Pligter; til Slutning nedbad han Guds Velsignelse over Alle.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 28: »Kom, o du kun-

gars Kung« og Taksigelse af Præsident Pearson.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 55: »Zion! när på dig jag tänker«, Bøn af Ældste Anton P. Peterson og Salmen Nr. 121: »O Herre! låt mig komma fram«.

Præsident Pearson talte om Evangeliets Borttagelse fra Jorden og Frafaldets Ankomst og om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse paa ny. Han fremhævede Nødvendigheden af at efterkomme Evangeliets Fordringer for at erholde Guds Velsignelse og Frelse i hans Rige.

Til Afvekslinig sang Ældste Norman Lee og Frøken Løfdahl Salmen Nr. 144: »Då din lefnadsdag syns dyster«.

Præsident Lund forklarede, hvorledes Herren i forrige Dage talte ved Profeterne, og bevidnede, at han gjorde det Samme i vore Dage, og at Grunden dertil var, at han havde vigtige Ting at udføre paa Jorden, Ting, som ikke kunde udføres paa nogen anden Maade; han paaviste, at Barnedaaben var et Menneskebud, og sagde, at det var forgjæves at tjene Herren ved Menneskebud, samt formanede de Tilstedeværende til at undersøge den hellige Skrift og de Sidste-Dages Hellige Lære og prøve den, om den er sand eller falsk.

Ældste A. B. Irvine gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 98: »Velsigna Gud, ditt Folk« og Taksigelse af Præsident P. G. Hanson.

Mandagen den 5., Formiddag Kl. 9, blev der afholdt et Møde til Opmuntring og Undervisning for Missionærerne.

Johan O. Malmstrøm,
Skriver.

Konferencemøde i Kristiania.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, D. K. Brown, Præsident over Kristiania Konference, J. L. G. Johnsen, L. O. Skanchy, Mathias Knudson, M. E. Christophersen, John Peterson, P. A. Pedersen, Christian Paulsen, N. C. Nielson, Thomas Gundersen, Edward Gundersen, C. A. Thompson, O. H. Peterson, Jacob Fikstad, E. M. Eskelson, Andrew Dahlsrud, Hyrum Hogan, samt George Christensen fra Kjøbenhavn.

Lørdagen den 10. April, Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt saltes Jorden“, Bøn af Ældste Jacob Fikstad og Salmen Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herligt“.

Præsident Brown bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter over deres Arbejdsmarker; det fremgik heraf, at et godt Arbejde var udført, og at Udsigterne for Evangeliet vare lovende.

Ældsterne O. H. Peterson og C. A. Thompson bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 12: „Fryder Eder, Zions Sønner“, og Taksigelse af Ældste E. M. Eskelson.

Søndagen den 11. Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af

Salmen Nr. 42: „Morgenen saa dejlig oprinder paa ny", Bon af Ældste George Christensen og Salmen Nr. 16: „Se Morgenstjernens Straalers Glans".

Præsident Brown oplæste dernæst følgende Rapport: Kristiania Konference har 10 Grene, 1 Højpræst, 19 Halvfjerds, 55 Ældster, 22 Præster, 23 Lærere, 17 Diakoner og 686 Medlemmer, Totalsum 803. Siden forrige Konferencemøde ere 26 Børn velsignede, 74 Personer døbte, 6 udelukkede, 4 døde og 35 emigrerede; 237 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne", og 357 betale Tiende; 926 Møder og 3,840 evangeliske Samtaler vare afholdte, 10,822 Familier besøgte, 9,142 Skrifter og 89 Bøger uddelte. Konferencen har 7 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening og 6 Søndagsskoler; 9 Lokaler lejes.

Ældsterne J. L. G. Johnsen, P. A. Petersen, Jakob Fikstad og L. O. Skanchy bare Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og Evangeliets Gjengivelse.

Salmen Nr. 86: „Nu kommer Forløsning for Jorden" blev dernæst afsungen.

Taksigelse af Ældste M. E. Christophersen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen 5: „Kom, alle Zions Sønner", Bøn af Ældste N. C. Nielson og Salmen Nr. 6: „Nu Israels Gjenløser, vor eneste Lyst".

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W. Mc Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

D. K. Brown som Præsident for Kristiania Konference.

Præsident Brown foreslog derefter følgende:

D. K. Brown som Forstander for Kristiania Gren med N. C. Nielson og P. A. Pedersen som Medhjælpere.

M. E. Christophersen som Forstander for Drammens Gren med Hyrum Hogan som Medhjælper.

John Peterson som Forstander for Bergens Gren med Christian Knudson og Peter Olson som Medhjælpere.

Jakob Fikstad som Forstander for Frederiksstads Gren med O. H. Peterson som Medhjælper.

Edward Gundersen som Forstander for Frederikshalds Gren med Eskel Eskelson som Medhjælper.

Thomas Gundersen som Forstander for Arendal Gren med J. L. G. Johnsen som Medhjælper.

Andrew Dahlsrud som Forstander for Aalesunds Gren med H. C. Hansen som Medhjælper.

Christian Poulsen som Forstander for Trondhjems Gren med H. J. Halling som Medhjælper.

Mathias Knudsen som Forstander for Eidsvolds Gren med Charles Thompson som Medhjælper.

Nileus Kaalstad som Konferencens Skriver.

Ældste George Christensen talte om Nebucadnezars Drøm og dens Udtydning og om Lignelsen om Sædemanden. Han formanede de Hellige til at leve i indbyrdes Kjærlighed og til at udføre deres Pligter.

Præsident Lund bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og formanede de Hellige, særlig de Unge, til at leve et dydigt Liv og holde sig fri fra Verdens Synder og Daarskaber.

Salmen Nr. 214: „Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim" blev dernæst afsungen.

Taksigelse af Præsident Brown.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 120: „Hør i Din Enbaarnes Navn", Bøn af Ældste Thomas Gundersen og Salmen Nr. 146: „Kom dog Alle, Store, Smaa".

Præsident Brown sagde, at den, som dømmer, før han undersøger, er ikke viis; han omtalte Jesu Daab ved Johannes, Aandens Udgydelse over Apostlene paa Pinsedagen og den Kraft, som de derved erholdt, og udtalte, at derved bleve de i Stand til at udstaa alle Forfølgelser og Gjenvordigheder.

Præsident Lund bevidnede, at Gud var et personligt Væsen; han talte ligeledes om Daabens Hensigt og Nadverens Betydning.

Ældste George Christensen sagde, at Verden indrømmede, at den var afvegen fra Apostlenes Lærdomme; men den paastod alligevel, at den kunde opnaa Frelse ved, hvad den havde. Han bar ligeledes Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Kristi Kirkes Gjenoprettelse.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 246: „Blomstre som en Rosengaard" og Taksigelse af Ældste George Christensen.

Mandagen den 12. April, Kl. 10 Formiddag, blev der afholdt et Møde til Opmuntring og Undervisning for Missionærerne.

Nileus Kaalstad,
Skriver.

En japanesisk Lillie.

En Dame, som i sin Ungdom følte sig mismodig, fordi hun manglede Skjønhed, men som senere blev en ledende Stjerne blandt sit Kjøn og erhvervede sig mange oprigtige, elskværdige Venner, siger:

„Dersom jeg har været i Stand til at udrette noget Godt i min Tid, da er det formedelst nogle Ord, som min Lærerinde sagde til mig, da jeg endnu var et Barn.

Jeg var den eneste grimme Pige i en Klasse af ualmindelig smukke Skolekammerater; jeg var tillige sløv med mine Lektier og blev derfor til Bedste for hele Skolen. Dette bevirkede, at jeg faldt i tungsindige, haabløse Tanker, jeg trak mig tilbage og blev stadig mere bitter og avindsyg.

Min franske Lærerinde saa mig en Dag græde og spurgte: „Hvad er der i Vejen, mit Barn?" „Jeg er saa grim!" svarede jeg med hulkende Tone. Hun trøstede mig, men sagde mig ikke imod. Kort efter tog hun mig ind paa sit Værelse, og da hun havde opmuntret mig lidt, sagde hun: „Jeg har en Gave til Dig"; derpaa rakte hun mig en skællet, tør Klump, dækket med Jord, og tilføjede: „Den er buttet og brun ligesom Du". „Grim mener De". „Nu vel", svarede hun, „vi ville nævne den ved det Navn, Du giver den, men det er Dig. Nu skal Du plante og vande den og give den Sol i et Par Uger". Jeg gjorde saa og vogtede den nøje; de grønne Blade kom først og senere den smukke guld-

Statistisk Rapport over den Skandinaviske Mission
fra 14. Juni 1850 til 31. December 1896.

Datum.	Konferencer.	Grene.	Ældst. f. Zion.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Totalantal.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukkede.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.
14 Juni 1850	..	...	4	...	...	...	...	....	....	.....	.....	.....	....	....
31 Dec. "	..	...	4	...	...	...	...	....	135	152	17	.....	....	....
16 Nov. 1851	3	12	3	...	...	...	...	....	475	400	.....	60	....	....
12 Aug. 1852	7	...	3	35	25	25	10	941	1036	650	28	50	11	....
6 Okt. 1853	8	48	5	92	76	83	32	1720	2003	1525	195	167	30	166
31 Dec. 1854	9	69	2	107	95	93	53	2099	2447	1528	783	364	36	....
" 1855	10	79	2	158	98	89	83	2264	2692	897	311	354	27	....
" 1856	10	94	1	311	118	118	73	2368	2988	1059	113	342	30	278
" 1857	13	142	3	403	159	140	73	2578	3353	1621	603	529	47	77
" 1858	14	125	..	492	184	167	88	2778	3709	1038	70	555	55	2
" 1859	15	145	2	554	191	165	82	2942	3934	929	263	460	40	....
" 1860	15	145	12	587	185	180	85	3379	4416	1107	240	350	67	....
" 1861	15	166	14	640	209	211	105	4420	5585	1954	455	305	44	....
" 1862	15	155	9	595	216	215	97	4677	5800	1977	1177	503	56	26
" 1863	15	132	10	499	198	210	100	4639	5646	1587	1061	606	57	17
" 1864	12	93	8	453	175	188	99	4539	5454	1213	601	589	95	120
" 1865	11	84	23	483	164	190	106	4445	5388	1010	454	580	55	....
" 1866	11	83	18	458	180	198	87	4036	4959	1269	831	608	74	185
" 1867	11	78	19	490	165	183	81	4022	4941	881	248	470	68	113
" 1868	9	70	12	448	163	178	83	3936	4808	1017	622	479	52	....
" 1869	9	70	16	404	148	152	82	3866	4652	872	463	427	56	82
" 1870	7	65	15	408	148	167	61	4005	4789	853	275	359	63	19
" 1871	8	63	13	391	154	146	65	4151	4907	1021	467	332	73	31
" 1872	7	58	11	400	149	151	68	4049	4817	929	605	337	77	....
" 1873	7	56	22	371	143	166	73	3896	4649	980	793	340	61	....
" 1874	7	45	18	364	143	146	65	3812	4530	935	674	299	81	....
" 1875	7	47	23	374	140	153	69	3732	4468	818	583	241	72	....
" 1876	7	44	24	385	162	157	63	3770	4537	832	402	236	52	73
" 1877	7	45	30	419	182	160	72	3929	4762	1056	584	233	50	....
" 1878	7	46	35	458	184	196	73	4158	5069	1255	589	297	48	14
" 1879	7	44	47	456	178	198	92	4283	5207	886	368	259	57	65
" 1880	7	45	56	468	183	209	99	4404	5363	1160	549	336	92	27
" 1881	7	46	61	376	175	219	87	4390	5247	1088	656	268	62	218
" 1882	7	45	83	331	183	183	76	4183	4956	990	794	285	77	125
" 1883	7	44	83	282	144	196	71	3868	4563	851	711	239	70	224
" 1884	7	43	65	262	131	192	57	3790	4432	767	531	257	66	....
" 1885	7	44	74	239	127	180	58	3627	4231	567	477	179	38	....
" 1886	7	43	68	245	135	177	49	3340	4014	605	683	172	45	246
" 1887	7	44	62	251	138	166	51	3340	4008	664	624	137	48	79
" 1888	7	45	61	255	131	160	57	3353	4017	644	425	124	45	10
" 1889	7	44	53	267	127	149	52	3387	3982	572	613	128	35	24
" 1890	7	45	67	272	137	148	45	3299	3901	557	570	115	72	19
" 1891	7	45	75	262	129	131	55	3221	3798	576	583	100	50	61
" 1892	7	46	103	269	134	135	66	3182	3786	464	275	118	59	53
" 1893	7	48	90	273	126	135	74	3094	3726	395	367	110	53	53
" 1894	7	51	98	279	118	133	78	3060	3668	437	205	91	49	125
" 1895	7	49	99	285	119	139	85	3101	3729	424	150	82	56	110
" 1896	7	48	107	282	140	142	82	3282	3928	496	168	62	65	112
Totalsum..........................										43508	22256	13534	2516	

farvede, japanesiske Lillie, den første, jeg nogensinde havde set. Lærerinden kom op paa mit Værelse og deltog i min Glæde over Blomsten. Dette var første Gang, det faldt mig ind, at trods mit grimme Ansigt kunde jeg ogsaa vinde Venner og gjøre mig selv afholdt i denne Verden.„

Blandinger.

Den græsk-tyrkiske Krig. Efter en Tids gjensidige Rustninger og Skærmydsler ved Grænsen i Thessalien kom det Paaskedag, den 18. April, til Kamp mellem de regulære Tropper, og Krigen udbrød for Alvor. Fra den Dag rasede Kampen med vekslende Held næsten uafbrudt indtil den 23., da de tyrkiske Tropper sprængte den græske Linie og tvang Hæren til Tilbagetog. Tilbagetoget medførte stort Tab for Grækerne; Fæstningen Larissa og meget Krigsmateriel faldt i Tyrkernes Hænder. Grækerne have senere optaget en ny Forsvarslinie i Egnen ved Farsalos. Tilbagetoget foraarsagede megen Ophidselse i Athen og truede i nogle Dage med at omstyrte Regjeringen. Dette var meget urimeligt; thi det synes, at Regjeringen ved at begynde Krigen simpelthen har handlet efter Folkets Ønske. En stærk Krigslyst har i den senere Tid udviklet sig blandt Grækerne. Begge Magterne frasige sig Ansvaret for Krigserklæringen.

Vandet trækker dem. Dampkraften for Sporvognstrafikken i Salt Lake City er bleven afløst af Vandkraften. En elektrisk Station er anlagt i South Cottonwood-Passet, 18 Mil (eng.) Sydvest for Byen. Vandet ledes fra Renden paa Bjergsiden i et Jernrør paa 4 Fods Diameter, 1300 Fods Længde, med 440 Fod Fald ind i Stationen, hvor det driver to elektriske Maskiner, hver paa 533 Hestes Kraft. Elektriciteten ledes da ved 3 Kobbertraade til Byen og leveres paa de forskjellige Sporvognslinier. »Westinghouse Company« garanterer at levere ved Stationen 95 pCt. og i Byen 79 pCt. af den beregnede Kraft.

Dødsfald.

Ane Butler, f. Svenson, døde i Spanish Fork, Utah, den 3. Marts 1897.

Indhold:

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.